

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas VI

Kovo-March 30 d., 1924

442

No. 6 (152)

Mūsų Vajus.

Vyčių Vajus eina!

Vienos kuopos prie jo iš anksto buvo prisiruošę, kitos gi — ne. Tos, kurios buvo prisiruošę, jau Centrai duoda žinių apie rezultatus. Neprisiruošusios kuopos stengiasi ir gi neatsilikti.

Kaip Vajų pravest, kad kuogeriausi rezultatai būtų? Kuopos mėgina įvairių priemonių, kaip tai: rengia vakarų, vaidinimų, prakalbų, susirinkimų, kuriuose pavaro agitaciją rašytis prie organizacijos. Pasekmės būna vienur geresnės, kitur — menkesnės.

Gyvenimo praktika rodo, kad tos kuopos stipriai laikosi ir gausios nariais, kurios tur pasišventusių žmonių — darbuotojų. Ko didesnį būrį tokių narių turi, to kuopa daugiau veikia, to ji tvirtesnė. Jie randa laiko sueit, pasitart, suplanuoti, dirbt. Gražių vienybės ir darbo pavyzdžių galima rast L. Vyčių 25-toje kuopoje Cleveland, Ohio. Delto ši kuopa gausi nariais ir darbais.

Vajaus metu kiekvienas narys tur jaust prievolės padirbėti organizacijos labui. Turi patikimą draugą-draugę, pažįstamą — pavadink prie Vyčių. Išdėstinėk Vyčių obalsius, idealus bei uždavinius.

Nauda Vyčių organizacijos visiems susipratusiems lietuviams yra žinoma. Vyčių vardas pats už save kalba. Vyčiai ir ateity sieks lietuvių jaunimui prieš akis statyti kilnius obalsius: Dievas ir Tėvynė, saugos jį nuo žūties tautai ir religijai. Ko didesnė bus organizacija, to daugiau bus energijos, to didesnis pulsas joje plaks ir daugiau darbo nuveiks.

Vyčių Centras, norėdamas Vajų padaryt pasėkmingesniu, paskyrė dovanų toms kuopoms, kurios daugiausia narių prirašys Vajaus metu. Pirmą dovaną bus 50 dol., antra — 25 dol., trečia — 15 dol. ir ketvirta — 10 dol.

Vajaus metu prisirašantiems padaryta didelių palengvinimų. Vietoj trijų dolerių nario metinio mokesčio padarė 2 dol. Be to, kartu prisirašantys į Pašelpos skyrių paliuosuojami nuo įstojimo mokesčio, kuris yra toks: nuo 14 iki 21 metų amžiaus — 1 dol., nuo 21 iki 35 metų — 2 dol. Pasibaigus Vajui šių palengvinimų nebus.

Vyčiams nėkuomet nestigo gerų norų ir energijos, kuomet tik iškildavo svarbesni lietuvių katalikų visuomenės darbai. Vyčiai visuomet ėjo ir tebeina pirmose darbininkų eilėse.

Kai prieina eilė padirbėti savo organizacijos labui, privalome taip pat subrusti.

Vyčių Kongreso dienos netoliausia. Jos kaip bematant ateis. Metinės apyskaitos parodo, ar mes augam, ar einam menkyn. Bendra mūsų organizacijos padėtis eina geryn ir geryn. Spaustuvės skolos mažėja, organo leidimas tvarkosi. Turėdami savo spaustuvę ir gerai pastatytą organą, mes jausimės tvirti.

Stambesnio sutvirtėjimo organizacija pasieks tada, jei nusiseks pravesti Vajų. Mes obalsių dovanai nesvaidykim. Jei užsibrėžėm pakilti finansiniai ir narių skaičium, tai prie darbo stokime visi ir su tikru pasiryžimu.

Vajus baigsis š. m. balandžio 30-tą dieną. Iki tai dienai pamirškime menkniekius ir pašalinius dalykus, o sutaupintą energiją paaukokime savo organizacijai. Išivaizduokime, kaip lengva dirbt ir kiek padaroma, kada dirba visi. Jei tik po vieną narį pritrauksim į organizaciją, tai mūsų šeimyna padidės dvigubai. Tai visai nesunku atlikt.

Vyčiai ir Vytės! Iki gegužės 1 dienai mūsų mintys tebūna užimtos vienu obalsiu, mūsų pasitangos tetarnauja vienam tikslui:

Mūsų Vajui!

M. Z.

Pranas Genys.

Taip Likimą Lėmė.

Trijų veiksmų pasakos drama.

SCENA IX.

Karalaitis, I ir II tarnas, Vadas, I, II ir III kareiviai. (Visi įeina).

Karalaitis.

Reiškia, atvažiavome į paskutinę pirkaite
Mano viešpatijoje.
Nėra vilties, nors Žinys pranašavo.

Vadas.

Karalaiti, Žinys nemėgsta neteisybės ir melų,
Gal slėpinys tai buvo?!...

Karalaitis.

Argi ji... — štai šioj bakūžėj
Dienas jaunystės išbėgiojo?..
Ne, niekad! — Ji aukso rūmuos išnešiota
Ji— karališkos giminės!

SCENA X.

Tie patys ir Pamotė (išlenka iš kambarių).

Karalaitis.

Senuole, Žinys man kalba nuostabumų —
Būk čia laimuzė mano slepias?

Pamotė.

Teisybė tai, šviesus valdove, teisybė...
Aš pakviesiu dukreles (*išbėgą į kambarius ir
akimirksny grįžta su I ir II dukterimis*).

I kareivis.

Negaliu suprasti—manau, į raganą lizdą pa-
[puolėm...]

Juk ta senė, jei neapsirinku,—yra ragana...

SCENA XI.

Tie patys, Pamotė ir abi dukros (Joms įėjus, kareiviai nusigreždami juokiasi).

Karalaitis (į I dukterį).

Sakyk, jaunuole, ar tai tu būvai
Į mano puotą atkeliavusi?
Aš... aš buvau... aš... (*pritrūksta oro*).

Karalaitis.

Tarne, žiūrėk, surask teisybę. (*Karalaitis su
Vadu prie stalo sklaido užrašus. Tarnai pasodina
I dukterį į kėdę, prieš publiką ir kurpaite kojas
matuoja. Kiti žiūri į matuojančius*).

Tarnas.

Oi, mergyte, tavo koja neatatinka šitai kur-
[paitei...]

I duktė.

Kaip tai neatatinka, kad ji mano yra?

Tarnas.

Ne, ne—ne tu esi karalaitė, ne tavo kurpaitė.

I duktė.

Meluoji, niekše! (*supyksta, veidai mainosi,
kurpaitę trenkia į žemę, traukiasi už kity, verkia*).

Tarnas (į II dukterį).

Prašau, tamstytės, sėsti (*II duktė sėdasi*).

I kareivis.

Bereikalo dar triūsas — nėra vilties.

Pamotė.

Jūs neteisingai darote — aš gerai žinau —
Dukrelė mano — karalaitė!..

I Tarnas (slepia kurpaitę).

Suklydai, senuole, — tai neteisybė!

Nėra čia karalaitės! (*į karalaitį*).

Šviesus valdove, atlikau—nėra čia karalaitės.

Karalaitis (sau).

Žinį, ar tavo žodžiai veidmainingi,
Ar tavo pavidalas piktybę slepia,
Ar tu sau rengi požemį?..

Vadas.

Ne, karalaiti! Žiniai gyvybės nešėjai
Jų žodžiai — slėpinys.

Karalaitis (į tarną).

Atvesk tuojau man žinį;
Jis laukia manęs prie vežimo.

SCENA XII.

Tie patys be II tarno.

Pamotė.

Šviesus karalaiti, jie neteisingai elgiasi —
Aš gerai žinau — mano dukrelė karalaitė!
Ir Žinys ne ką kitą pasakys...

I Tarnas.

Aš atsakau už teisybę mano gyvastim.

Karalaitis.

Ir kas tas paslaptis išriš, kurias gyvenimas
[man teikia]
Argi dievai neleis pasiekti tikslo...

SCENA XIII.

Tie patys, Žinys ir tarnas.

Karalaitis (į Žinį piktai).

Tavo lūpos man neteisybę tarė —
Čionai nieko nėra!

Sakyk, kas per slėpinys—jei ne—žūsi!..
(*stveria kardą*).

Žinys.

Kas gali mane nužudyti?..—
Žmogus yra nenužudomas.

Esu ramus prieš tavo kardą, bei galybę (*apsižvalgo*).

Šventa tiesa—nėra čia to, ko ieškai...

Bet dar kartoju savo žodžius —

Čia tavo žygio galas — turi laimėti.

Pamotė (spiegia).

Šviesus karalaiti, jie neteisingi...

Žinys (pertraukia).

Nutilk, veidmaine, — tavo akyse — mirtis...

Karalaitis (į kareivius).

Ieškokite visur, gal tiesa — čia slėpinys...

SCENA XIV.

Tie patys be I, II ir III kareivių.

Karalaitis (sėdasi).

O, kaip trošku... Man silpsta jėgos...

Kaip širdį slėgia nuliūdimas...

Kaip sunku keliauti beviltėn ateitin...

Kas man sostas?.. kas man valdžia ir garbė,

Jei mano mylimas žmogus

Iš mano rankų pavogtas

Kenčia nelabųjų vergiją... (*pauza. Stojasi*).

Vistiek, turiu pasiekti tikslo, nors daug ken-
[tėsiu!

Bet štai... reikės man grįžti pralaimėjus...

Man — vadui — pralaimėti!..

Žinys (ranką pakėlęs).

Nenusimink, sūnau, — laimėsi,

Jei žadinsi gyvybę skausmuose...

Juk mes gyvename toje gyvybėje,

Kuri mums skiria laimės ir vargų...

Nenusimink, dievai palaimins tavo žygi...

Karalaitis.

Vistiek, likimas mane teisia — man nekalbėk
[juokų.

Žinys.

Žmogus likimą valdo,

Jei moka įspėti jojo pinkles...

Nenusimink — nusiminimas pinklės!..

Karalaitis.

Netikėsiu tavim Žinij!

Tavo žodžiai daug man žada,

O gyvenimas kitus kelius man skyrė...
(*pauza*).

Oi, silpna... nors vandens duokite... tarne...

(*Tarnas pripila stiklą vandens ir pastato ant stalo prieš karalaitį. Karalaitis negeria, stiklas ant stalo palieka*).

SCENA XV.

Tie patys. Įeina kareiviai ir Pelenė.

Žinys.

O pagaliau, jau žodžiai gimdo darbus!

I kareivis (į karalaitį).

Šviesus valdove, štai suradome vargdienę-
[našlaitę...

Vadas (sau).

Tai kas!.. Vilties aš nejučiau.

Karalaitis.

Tarne, duok man kurpaitę,

Aš pats mėginasiu savo laimę (*matuoja*).

Žinys.

Mat, žodžiai tik paragina,

O darbai suvilioja, sužadina...

II duktė (į šalį).

Aš įpilsiu saldumynų,

Kad užgėręs amžiams užmigtum, šviesus

[valdove!

(*Pila stiklan nuodus, šiurkščiai pažvelgia į publiką*).

Karalaitis.

O žmonės! Ar mano akys man meluoja —

Ateikite ir žiūrėkite, kas per stebūklas!

(*Visi subėga. Pamotė žiūri su nuostabumu, kerštu*).

Visi.

Teisybė, karalaiti, teisybė — jos kurpaitė!

(*Karalaitis pastebi ant Pelenės rankos žiedą*).

Ir žiedas tavo, karalaiti!..

Žinys.

Mano kanklės teisybę tarė.

Supraskite — tai slėpinys!..

SCENA XVI.

Tie patys ir Laumė (nejučiomis iš kambario kerčios išėjusi nusigrežia į Pelenę).

Laumė.

Dabar štai išmušė likimo valanda

Tu iškentėjai — būk laiminga! (*Pakelia lazdelę. Ūmai tamsiausiai sutemsta. Greitai vėl aiškiai prašvietėja*).

SCENA XVII.

Tie patys be laumės. (Visi išsigandę. Pelenė puošta dar gražesniais rūbais, kaip puotoje; linksma).

Karalaitis.

Ir kas per slėpinys?!... sapnas ar tikrybė?!...

O dievai, kas čia darosi?..

I kareivis (į šalį).

Sakiau, čia raganų gūšta — baugu...

Žinys.

Dievai nemirtingi taip skyrė—tai slėpinys...

III kareivis.

Kaip gyvas, nemačiau tokių stebūklų!..

Karalaitis (į Pelenę).

Tai tu mano meilės dievaitė,

Del tavęs aš vargau, tavęs siekiau...

Pelenė (glaudamosi).

O aš laukiau tavęs, karalaiti,

Ir tikėjau, kad mane našlaitę priglausi

Žinys (juos laimina).

Pamotė (verkia).

O prakeikta!.. Delko ne mano dukrelė?!..

Kad būčiau bent per plaukelį žinojus —

Būčiau kitaip su jąja pasielgus!..

Man silpna... silpna... (*geria nuodus*).

Keršyt jai!.. keršyt!.. (*svyruoja ir puola*).

Vadas.

Ir kas per slėpinys, net šiurpu man daros?..

Žinys (į Pamotę).

Veidmainystėje ir neteisybėje laimės nėra.

Prakeiki vaiką — būk pati prakeikta!..

SCENA XVIII.

Tie patys be Žinio ir III kareivio.

Pamotė.

Silpna!.. Man silpna!.. gelbėkit... (*sujuda miršta*).

I duktė (puldama į motinos krūtinę).

Motina — aš tave užmušiau — nuodai!..

Atleisk man mano kerštą!.. Motina!..

Tavo akys stingsta... kerštas... kerštas...

(*virsta beprote, — puola į motiną, rauna savo kasas, drasko rūbus*).

Cha, cha, cha!.. Aš karalaitė!..

Lenkitės mano tarnai!.. cha, cha, cha!..

Karalaitis.

Kas tai, žmogžudystė?! (*stveria kardą*).

Vadas.

Tau, šviesus valdove, rengė nuodų,

Bet už tave šita senuolė išlenkė... (*į kareivius*)

Suriškite šitą beprotę! (*kareiviai riša II dukrą*).

Pelenė (puola į karalaitį).

Dovanok jai, tavęs prašau, dovanok...

Leisk palaidoti šitą lavoną sulig papročiu...

Atleisk jai — aš atleidžiu visa...

Karalaitis (į vadą).

Čionai paliksi. Palaidok sulig papročiais.

Viską atlikęs grįžk, aš tavęs lauksiu.

O tą beprotę į bepročių namus atiduoki.

Vadas.

Klausau, viešpatie, viską išpildysiu. (*karalaitis, Pelenė ir II duktė su kareiviais išeina*).

SCENA XIX.

II duktė, Vadas, keli kareiviai, žmonės ir lavonas.

II duktė (į motiną).

Močiute mano, aš likau našlaitė...

Tu troškai keršto... neteisybės... močiute...

Vadas.

Nutilk, mergaite, neverk.

Sugrįšime į pilį ir tave drauge paimsim...

O ten puota... karališka puota!..

II duktė.

Močiute, kur aš vargdienė pasidėsiu...

O kerštas, kerštas!.. prakeiktas kerštas!..

Močiute!.. Tu bejausmė!.. Tavo lūpos šaltos!..

Močiute!.. O varge, varge!..

Vadas.

Gana, mergaite, laikas rengti laidotuves.

Vyrai, paimkite ir išneškite lavoną.

O jūs žmones sukvieskite kaimynus...

(*į II dukterį*).

Neverk — ten rasime puotą iškilmingą,

Kurios linksmybėj paskęs mūsų nuliūdimas...

(*kareiviai neša lavoną, Vadas ir II duktė eina paskui ir gaudžiai verkia*).

(PABAIGA).

— o —
J. Naruševičius.

ŽEMČIŪGAS IR PRIETELIUS.

Žemčiūgas ne visuomet būna
Tikruoju prieteliu žmogaus,
Bet geras prietelius visuomet
Yra kainuojamas brangiaus:
Žemčiūgą gal kas prisisavint,
Pigiai iš tavęs išviliot,
Bet tikras prietelius nėkuomet
Kitiems nedrįsta parsiduot.

— o —
J. Naruševičius.

VAGYSTĖ.

Papratę skūstis del vagysčių,
Mes ieškome piktadarių,
Kad tinkamai juos pamokinus
Įmesti už grotų stiprių.
Bet paprastai maži vagiliai
Dažniausiai būna baudžiami,
Didieji vagys mok' prasprūsti —
Gyvena laisvėje linksmi.
Prieš juos ne vienas galvą lenkia,
Jų patarimų eina klaust,
Į galvą niekam neateina,
Kad juos pirma reiktų nubaust.
Vagius didžiuosius išnaikinus,
Maži savaime veik išnyks,
Tuomet nebus jokių vagysčių,
Visi dorais tikrai paliks.

KLAIPĖDOS KRAŠTO VAIZDELIS.

Metai atgal, Lietuva kruvinom aukom ši savo žemės kraštą paėmė iš svetimų rankų, bet kova dėl jo su pasaulio galybėmis eina ir po šiai dienai.

Pr. Genys.

VILTIS PASKUTINĖ?..

Į ką turiu šauktis?..
 Į ką turiu rankas ištiesi?
 Kur kelio paklydusiam klaustis?
 Kur kilti? kur sparnus išskėsti? —
 Ar jūras plačias apkeliauti,
 Ar žemei per amžius vergauti?
 — Į žydrį aš kilsiu! Aukštybėn!
 Iš žemės tamsybių — šviesybėn!
 Tik ten atgaivinsiu krūtinę...
 Ten meilė... Šviesa begalinė...

Latvija, 26. VI. 23.

—x—

Pr. Genys.

PASKUTINĖ AUKA.

Žadėjau tau rūtų iš sesės darželio
 Ant aukuro švento slapta pastatyti,
 Kur traškančios žvakės ant amžino kelio
 Liepsnodamos šviečia... žadėjau rašyti...
 Gražiausios lelijos po Kryžių šventųjų
 Tarp saulės ir žemės maloniai lingavo...
 Žadėjau atnešti žiedų nekaltųjų —
 Lai puošia, dabina jie aukurą Tavo...
 Žadėjau Tau saulę širdy sugodoti
 Iš skausmo, iš vargo, iš žemės tamsybių

Žadėjau jaunybės dienas dovanoti,

Kaip spindulį šviesų iš jūros kartybių...
 Nei rūtų, nei rožių nesu Tau priskynęs...
 Jaunystė suvyto, troškimai išnyko...
 Nešu tik žibintą aukos paskutinės —
 Vien širdį ir sielą gyvybės vainiko...

Latvija, 27. VI. 23.

—o—

Pr. Genys.

AUŠROS ŽVAIGŽDEI.

Naktis. Štai vienas aš... tik skausmas
 Krūtinę varsto sopuliais... vilioja.
 Štai miršta paskutinis mano džiaugsmas...
 Šešėliai sienomis šaltom raulioja...

Kur tu? Rami, kaip angelas aukštybių,
 Sapnais po žydrų dangų tu skrajoji!...
 Slaptingas pasakas gyvenimo gražybių
 Širdy ugđai, o deivė, nekaltoji!
 Delko tu vis šalta, sakyk, delko vis tyli?
 Aš trokštu! Aš verkiu!.. Kaip liūdna, kaip
 [skausmingą...]

Ir širdis, kaip bekrasto myli... myli...
 O tu — aukštai keliais eini laiminga.

Naktis. Aukštai erdvėj mėnulis vaikštinėja...
 Kaip tąsyk — ugnį kad širdin iškėlei...
 Šešėliai, kaip sapnai, po žemę šokinėja...
 Kam ilgesį ir skausmą vėl prikėlei?..

Nyku ir liūdna. Naktis bemiegē tyli.
Skaudi kelionē mano begalinē.
O širdis kildāma bekrašto Rytā myli
Ir trokšta su dziaugsmu priglāusti į krūtine.
Latvija, 27. VII. 23.

* * *

Pr. Genys.

Yra dangaus žvaigždėtas plotas;
Nesiekia jo aukšti kalnai.
Tik tyras skausmas, ašarotas
Ten širdį kviečia amžinai!
Nesiekia kalnai žvaigždžių tolio,
Nesiekia tos gražios šalies...
Atverkit širdį vargšo brolio —
Kalnai ir saulė sušvitės.
27. I. 24.

—x—

J. Naruševičius.

Neieškok pasaulį tvirto pastovumo,
Kuriame be galo viskas greit praeina,
Neieškok pasaulį daiktų vienodumo
Ir žinok, kad viskas jame atsimaino.
Bet aš tris dalykus noriu pasakyti,
Kurie, kaip man rodos, praslenka greičiau—
Ir kuriuos negali niekas užlaikyti [siai
Nors labai norėtų užlaikyt ilgiausiai.
Pirmasai dalykas — moterų grožybė,
Antrasai dalykas — yra vaivorykštė,
Trečiasai — tai miško atbalsis, slapybė.
Visi trys pamaino išvaizdą pernykštę.

—x—

J. Naruševičius.

Varpas žmones šaukte šaukia
Į bažnyčią greit keliauti,
Bet pats į ją neįeina,
Su žmonėm nenor draugauti.
Daug žmonių pasauly yra,
Kurie mus doros mokina
Ir daug gera padaryti
Visuomet karštai ketina,
Bet gyvenime pavyzdžio
Dažnai jokio nepalieka,
Išskiriant tik gražų šauksmą,
Daugiaus mums neduoda nieko.

—x—

Siaučia vėjai, mintys pinas
Lyg audringoje jūroje:
Siela kenčia ir kankinas,
Ieško pagalbos maldoj...
Kas išties paguodos ranką
Sielai suraminti;

Kas pratars: "Nurimk!.. užtenka!..
Nėr ko nusiminti!.."

Juk tu, Viešpatie Galingas,
Tildai audras — gaivini;
Tu del mūsų gailestingas —
Mūsų vargus lengvini...
Kuomet sielą skausmas veria,
Noris verkti ir liūdėt:
Tavo Ranka dziaugsmus beria —
Duoda iegos pergalėt...
Tad, kad niauksis tyras oras,
Slankios debesys, šešėliai...
Ir puls priešas tas nedoras
Prie Tavęs aš bėgsiu vėliai.
Ir kada šypsos saulutė —
Dziaugsmo spinduliai žibės;
Ar kada čiulbės lakštutė
Ačiū vien tik Tau skambės.

1924—II—1.

*V. Silpnutis.**Vincų Vincas.*

VALDOVO SAPNAS.

— Oi baisu! Brrr...
Medžiojau...
Pamačiau gražią labai gražią stirną! Palikęs
savo palydovus, puoliau užmušti stirną. Toji,
kaip lengvas pietų vėjelis, lekia giria, bėga tanku-
mynan.
— Turiu ją pavyt!
Įsmeigiau pentinus žirgo pašonėsna... Štai,
štai jau prisivysiu stirną... Paleidau droželę —
sužeidžiau...
Įbėgo tankumynėn. Sėdau nuo žirgo vytis
stirną; kraujo pėdsakas rodė man kelią...
Jau silpsta... prisivijau...
Tartum, jėgų įgavus, vėl atgijo stirna ir
žaibu nērė pačion tankumynėn...
Štai ir vėl prisivijau... paleidau droželę... pa-
taikiau...
Puolė, atsikėlė ir vėl bėga...
Pribėgo upelį, perplaukė, bėga...
Mečiau ant upelio kranto savo šarvus ir dra-
buzius, perplaukiau, vejuos...
Nusilpo sužeistoji — prisivijau...
Paleidau droželę... nepataikiau... bėga...
Nuilsęs... Surinkau paskutines jėgas, vejuos..
Prisivijau ir įsmeigęs droželę jos šonan par-
verčiau negyvą... Bejėgis puoliau šale stirnos...
Vos alsavau...
Staiga virš mano galvos kaž kas taip smar-
kiai suūžė...
Nustebejęs pakėliau galvą viršun...

O dievai!

Trys dideli arai. Suko padebesėje... Tik štai jie puolė žemyn, šaukdami didžiu balsu: "Vargas tau, niekše! Kaip išdrįsai nužudyti deivės Mildos stirną! Keršto! Kruvino keršto!..

Ir jie puolė mane... Aštriais nagais galingų savo kojų drąskė mano kūną... Godžiai gērė iš mano žaizdų šiltą kraują....

Mirtis...

Pr. Genys.

Pirmoji Meilė.

(užrašai).

Ūkanotos užėjo dienos. Apsiniaukė dangus. Pasipylė lietaus gausybė. Nusibodo kambario sienos. Įkyrėjo prie lango stovintieji medžiai, kerai. Prasiidėjo tamsios naktys — ilgi, juodi vakarai. Širdis pajautė neramybę.

Juodas purvas uždengė sodo takelius. Nemuno vanduo pakilo, pagelto... Nebegražus pasidarė gyvenimas.

Ilgai, ilgai šį vakarą stovėjau Nemuno kran-te. Ką širdis jautė — nesupratau. Tik jokiū būdu negalėjau atplėšti akių iš raibuliojančių banginių... Ten žaidė dangus.

Sutemo. Palengva parėjau viešbutin, užlipau savo kambarin, įsiziėbiau žiburį, atsisėdau... Ar ilgai sėdėjau — nepamenu... Ypatingas jausmas atėjo į širdį — prisiminė mano pirmoji meilė, pirmosios svajonės, ilgesiai, troškimai... Pirmą kartą pamačiau ją skambinančią. Muzika kalbėjo į mane giliai ir nesuprantamai... Nesupratau, kas į mudu atėjo...

Prabėgo metai, ją vėl sutikau. Ji buvo graži, kaip lankos gėlelė ir tyliai, tyliai džiugino mano sielą.. Ar ji tą suprato — nežinau.

Prabėgo dar metai. Jos nebeturėjau — ji mane paliko. Bet aš ją dar labiau gerbiau ir... pirmą kartą pamylėjau. Ilgai ji manęs nesuprato, šalinosi, mane kankino... Ilgai troškau, ilgėjau, blaškiausi...

Vieną vakarą nuėjau į ją. Po lango žydėjo didelės ir gražios rozės. Ji mėgo gėles. Aš labai džiaugiausi rozėmis, gražiomis, baltomis, raudonomis...

Ji tyliai žiūrėjo į mano nuliūdusias akis, žiūrėjo ilgai, labai ilgai... Aš atsistojau skubėdamas namo, priėjau į ją, padaviau ranką. Ji dar tebežiūrėjo... Galiau prašė mane sėsti greta, sakėsi norinti pasikalbėti... Atsisėdau. Ilgai kalbėjau, bekalbant sutemo...

Dar ir šiandie jaučiu ją, pamenu jos žo-

džius ir niekados neužmiršiu... Jos baltos rankos apkabino mane ir prispaudė krūtinėn... "Supratau tave... tyliai šnabzdėjo josios lūpos. Ką aš jaučiau — negaliu žodžiais išreikšti...

Ji buvo labai nuoširdi ir tyli. Aš ją mylėjau delto, kad ji mane suprato, kad aš jai brangus buvau... Visas pasaulis žydėjo ir meile kvėpavo, nes mano širdy gražybė vaidenosi... Niekada nebuvau toks galingas, kaip tada. Ji mane laimino. Ji kentėjo del manęs ir džiaugėsi su manimi...

O kiek daug metų nuo tų jaunystės dienių! Kiek atmainų įvyko gyvenime, koks perversmas! Ji toli nuo manęs, už kelių šimtų kilometrų... O praeitis taip arti, taip gyva, nors jau prabėgus, išnykus!.. Tik vienas paveikslas beliko širdy ir... meilė. Meilė, kuri mane palaimino dar jaunuose metuose...

Už Nemuno nušvito naktigonių ugnys, sublizgo banginės... Vėjas sujudino langinę... Sužė šimtamečiai klevai. Atsibudo širdis iš atminimo ir nuliūdusi žvelgė nakties tylybėn, vienatvėn... Niekas pasaulyje, joks gyvis nėra taip vienas, kaip aš, žmogus, nors širdyje troškimas ir meilė gyvena...

Pakėliau liūdnas akis, nusišluoščiau ašaras, atsistojau rengdamasis viską užmiršti, pasilsėti.

—x—

Kaišžė — N.

PALIAUK, NESKAMBINK — MANE
KANKINI...

(Skiriu dr. J. R.)

—...Atminimai... dažnai kad juodi, drauge ir auksiniai, mainosi trokštančioj meilės krūtinėj — sunku gyvent ir kapai nebetraukia...*) — padeklamavo N. ir paėmusi gitarą pradėjo skambinti.

Akordai lekia, lekia... Tokie liūdni... Vis liūdesys... Vis ilgesys... Skamba... Skamba...

Oi ne, nebeištersiu — jau sieloj kyla audra... Jau žaibuoja... tuoj trenks perkūnas...

— Užtenka, užtenka! Mesk gitarą! Paliauk! Skamba... Skamba... Taip liūdna... Vis ilgesys...

— Paliauk! Kam tas amžinas liūdesys!.. Kam liūdėti!.. Paliauk!

Skamba... Dar liūdniau... Be galo ilgu...

— Paliauk! Jau sutraukiai mano sielos stygas! Kils audra...

Skamba... Skamba...

Nebištersiu...

*) Iš L. Geros.

Apleidus pasaulį pakilo mano siela padan-
gėn ir kaž ko ieškojo...

Neras...

* * *

Rodosi atsibudau. — Bet kas? Iš kokio mie-
go? — Letargijoje miegojau. — Oi ne! Mane su-
žavėjo...

— Ach, kam tu užgavai stygas! Kam taip
skamba!..

Niekur nerandu ramumo: vaitoja siela...
Krūtinėje audra — perkūnai, žaibai... Žvilgsnis
sustingo — jau ledo... Kur aš pasidėsiu — vi-
sur mane seka tasai ilgesys!..

Skamba ausyse... Skamba...

Liūdna... Vaitoja siela...

— Ach, kam skambinai! Kam mane sukaus-
tei amžinai, ilgesio ir nuliūdimo pančiais! Be-
širdė! Kam taip kankini, ir taip jau nuvargusia,
mano siela!..

Mečislovas V. Kr.

Gera Daryti...

(*Atpasakota Šilerio balada.*)

Buva jau keletas šimtų metų, kai vokiečių
žemėje buvo neplačios apielinkės valdovas-kuni-
gaikštis. Pažvelgus į valdovo asmenį, rodėsi,
kad buvo žiaurus vyras, ir, ištikrųjų: ką jis
pasakys — niekas to neatmainys. Jo turtai bu-
vo dideli. Jis gyveno nepaprastai gražiam dva-
re, marmaro aukštuose rūmuose. Labai dažnai
didikai suvažiuodavo į šiuos rūmus puotauti, ka-
me grieždavo žavinti muzika. Kitoj pusėj miško
staugė ir rūko fabrikai.

Jeigu pažiūrėsime į tarnų padėtį, tai pamaty-
sim, kad ji buvo bloga. Bet visai ne! Nes tar-
nus it nuo audrų uždengdavo užtarimas ponios
fralienės — valdovo žmonos. Tai nepaprasto gro-
žio ir mandagumo buvo žmona. Taip daugybės
tarnų buvo pasakojama tik apie du — Friedoliną
ir Robertą.

Friedolinas buvo labai baldingas, darbštus ir
teisingas tarnas. Jis tarnavo grafienei. Jis pra-
stovėdavo prie darbo nuo malonaus ryto iki tam-
saus vakaro ir vis linksmas, patenkintas; nuo-
vargio jis nepripažino. Bet randasi blogų žmo-
nių, kurie nori maldingo tarno laimei pakenkti.
Ans nedorėlis tarnas — Robertas, pavydėdamas
savo draugui laimės, įpasakojo žiauriam šeim-
ninkui nebūtų negirdėtų daiktų. Valdovas griež-
tai pasirijo, nežinant grafienei, mirtim nubausti
jaunikaitį.

— Tarnai! veskit greičiau mano žirgą čio-
nai — galingu balsu sako šeimininkas.

Ir akies mirksniu, baltas, it sniegas, žirgas
ties rūmų aukštomis durimis kojomis žemę ardė.
Vikriai užsoko jojikas ant žirgo.. pasileido, it
paukštis, miškų link. Čion žemė dunda, teška,
jo ilgas ploščius pakilęs plevesuoja. Štai jau ir
fabrikai. Tarnai sugriebė žirgą už kamanų ir
norėjo valdovą nukelti žemyn. Bet valdovas štai
ką įsakė: “Kas ryt dieną pirmas ateis čionai ir
paklaus: “ar išpildėt Viešpaties įsakymą”, — tą
įmeskit ugnin”. Šitai pasakius, jo žirgas ant
vienos kojos apsisuko. Tarnai žemai nusilenkė,
o valdovas, it paukštis, skrenda į gražųjį dva-
rą, pas malonią, it angelą, žmoną.

Daugelis nedorų tarnų turėjo džiaugsmo,
smagumo matyti nekaltą pečiuje auką.

— Fridolinai, tu visadoo ištikimas esi — tarė
valdovas — paklausyk ir dabar manęs, nueik pas
dirbtuvės darbininkus ir paklausk: “ar išpildėt
viešpaties įsakymą?”

Gerasis tarnas, matydamas savo viešpatį to-
kiu patenkintu, pasirijo tuč-tuojau atlikti parei-
gą. Prieš išeinant, užėjo pas grafieneę ir sako:
“Viešpaties esu siunčiamas į dirbtuves, ką liepsi
man padaryti?”

— Ištikimas Fridolinai, — sako gražioji
grafienė — manasis sūnus serga, tat užėik į ko-
plytėlę ir išklausk šv. Mišių ir melsk Aukščiausio
už mus ir — save”.

Tarnas tai padarė. Užėjo į gražią kopyltė-
lę, žiūri — kunigas ruošiasi šv. Mišių laikyti, bet
nėra kam patarnauti. Šis maldingas žmogus ap-
taiso kunigą ir prie altoriaus tinkamai patarnauja.
Meldžiasi už savo viešpaties šeimą ir save, už tai,
kad suteikė jo viešpačiams turtus, o jam sveika-
tą. Po Mišių apleidžia kopyltėlę ir ilgai mąsty-
damas apie maldą ir tą graudžią vargonų melo-
diją, patenkintas ir linksmas keliauja per mišką.
Saulutė šildo iš aukšto dangaus, lakštingalos suo-
kia ir koks malonums miške?... Nuėjęs ir klausia:

“Ar išpildėt viešpaties įsakymą?” Nusišyp-
sojęs nedorų tarnų būrelis, pažvelgė į pečių, tarė:
“Įsakymas atlikta puikiai!..”

Dabar Fridolinas atlikęs savo pareigą grįžta
pranešti ponui. Dvaro galva, žiūrėdamas į miš-
ką, jau laukė parnešant atsakymą. Ir, pamatęs
pareinantį Fridoliną, nustebo. Jis nenorėjo ti-
kėti savo akim, protui...

— Fridolinai, ar-gi tu čionai?.. kame Rober-
tas ar nesutikai?..

— Viešpatie, visame kely jo nesutikau...

— Tat kame-gi pats taip ilgai buvai?

K. VENČIUS ir L. ČEBATORIŪTĒ,

Lapkričio 4 d. Šv. Pranciškaus par. bažnyčioj Lawrence, Mass. gerb. kun. Pr. M. Juro surišti moterystės ryšiu.

L. Čebatoriūtė (Venčienė) yra nenuilstanti darbuotoja Vyčių tarpe. K. Venčius uolus darbuotojas katalikų draugijose.

L. Vyčių 78-ta kuopa linki laimingos ateities!

— Viešpatie, ponios grafienės įsakytas užėjau į koplytėlią Aukščiausio maldauti..

Susigraudinęs žiaurusis šeimnininkas prispaudė prie širdies tarną ir tarė:

— Tu esi jau ne tarnas, bet mano sūnus!

Kl. N.

KĄ JIE MAN ATSAKYS...

Esu visa ko pradžia ir pabaiga.

Sutvėriau pasaulius; sutvėriau Pasaulį ir papuošiau jį visokiomis grožybėmis. Pasaulio valdovu paskyriau žmogų. Daviau jam savo Įstatymus.

Nė vienos akymirkos žmogus nepragyveno

neperžengęs mano Įstatymų; jis dargi pamiršo mane, prisilipdė sau stabų ir juos garbino, jiems aukojo.

Dabar atėjau pasaulin atpirkti žmonijos nuodėmių, — jie man uždėjo erškėčių vainiką, mane prikalė prie kryžiaus... išniekiño mane. Daviau jiems naujų įstatymų, palikau savo mokslą. Mažuma pažino mane ir ėjo mano pėdom; jie vėl pamiršo mane..

Arti jau laikas, kada liepsiu angelui sutrituototi — kelsis visi ir eis prie manęs. Tada paklausiu apyskaitos — ką jie man atsakys?!...

A. Grenis.

MEMORIES.

(Dedicated to my help-mate and my sweet-heart — My Wife).

No softer music falls,
No sweeter voice more sweetly falls
To hear your wondrous voice
My heart in silence doth rejoice.

II

Perhaps it is your tender tone,
That cheers me here when alone,
Perhaps it is your heavenly face
Light of your youth or your grace.

III

I yearn to be with you again
I might entice myself and then
Make believe the world was posy
And life's path bright and rosy.

IV

Its you alone that I am after
For you I'll smile and be full of laughter,
A joyous heart, merry and true,
Everything that's in my power for you I'll do.

Gary, Indiana.

Pat Grenis.

AMBROSE AND I.

Sitting beneath the spreading tree,
Watching the squirrels run with glee,
On the emerald grass we lie,
Gazing at the starry sky—

Little Ambrose and I.

Running beside flowing streams,
Awaking flowers from noonday dreams,
Listening to the raven's croaking cry,

And think of the days gone by —
 Little Ambrose and I.
 Seeking rest beside a shady spring
 Listening to the birds as they sing,
 Running after many a butterfly,
 All the riches of this world we defy —
 Little Ambrose and I.

Pat Grenis.

NATURE.

Surely for me there's no purer pleasure
 Than to ramble alone
 Thro' fields, forests and streams,
 Where Nature's treasures are shown.
 'Tis more than pleasant with robes of green
 Nature herself to behold.
 Where birds sow the summer air
 With wondrous notes of gold.
 'Tis sweet to wander alone
 Amid Nature's emerald hills.
 Mid blossoming vales and dells —
 My soul with pleasure thrills.
 To listen to birds' chirping song,
 So sweet and low,
 Bringing back the days of childhood
 And friends of long ago.
 'Tis sweet to wander alone
 And for me 'twill suffice
 Just to wander in the woods alone,
 And earth will seem a paradise.

P. Grenis.

A CHILD'S SONG.

I long to lie
 Under a sunny sky,
 Where zephyrs are seen
 Dancing in the forest green;
 Where a blooming flower
 Grows in woodland power
 Beside a gurgling stream
 Unawakened from its dream.

I long to rest
 As a babe on its mother's breast;
 Where the snow ne'er falls
 Upon sylvan forest walls;
 Where the leaves are always green
 Upon the boughs they gently lean;
 Where grows the violet, blue,
 Sprinkled by heavenly dew.

I long to be
 Under a spreading tree,
 Where the oriole flies on its wing
 And woods with echoes sing,
 Where 'tis always spring
 And robin redbreast sing,
 Where the water flowers peep
 And fishes lie asleep.

I long to lie
 Under a sunny sky,
 Where the clouds are white —
 Lilies glow with silvery light,
 Beside some shady rill,
 So quiet and still,
 'Twould be sweet repose
 And my eyes slowly close.

Pat Grenis.

LOVER'S SONG.

Others may have their sorrows
 Sorrows that quickly pass away,
 But with me loneliness and melancholy
 Grieves the heart from day to day
 So I miss your ever wondrous smile
 Your fond and loving care.
 And Oh! How dark is life around me
 Life no longer seems bright or fair
 What are the loving joys I meet?
 When no longer I hear your voice so sweet.

"Polly" C. Stasaitis.

WHAT IS "PEP"?

Among the many P's and Q's that must be constantly observed in our daily round of duties and aspirations, the present rising, full of Future, young generation puts "pep" first. This quality has a nature as elusive as those that make up what our fathers and ancestors used to call "a vital temperament". That is, an essential quality for a successful mental and physical character. This elusiveness makes it, yet more energy-inspiring and character-stimulating. Initiative, happiness, swing, form, punch, and go — only hint its aspect of great usefulness and importance; it shakes off oral definition as a kitten shakes off a paper bag. It requires deep mental concentration and intelligent thinking to understand and analyze its full vitality for the moulding of the foundation for the true upstanding character.

The term has won its way into gradual permanent use rather slowly. "Pep" is not a fully prepossessing word, yet it matches its meaning by its own snappy sound. Beginning and closing explosively on "p" with but an instant of vowel between the word comes like the click of a kodak shutter. The briskness of this short sound arouses quick activity for the enjoyment of the bright side of Life. In the quality itself there is nothing languid, long-drawn, or vigor lacking. The business man with "pep" for instance, is not only up and coming; he is coming handsomely and strong with a bright Future in view. We can count on him to tackle fairly and squarely every obstacle that comes his way and at the end come a winner. We all know what we feel when a well-drilled squad of an organized body is executing orders with "pep". Precision, poise and punch is all theirs. Yes, all, and more.

Define "pep" and you can define those other indefinables — spirit, style, sparkle. They are quick to bring into flaming action but slow to tell what they are. For the quality is not a

dash of added condiment to sweeten Life's briery path, or to lighten the heavy burden of the daily toil. It is the spirit of the hour in which we live. It is the whole thing in itself. It is the pressure in the live steam, the pluck in the fighter — something indwelling and essential, which when let to grow in the human disposition bears golden fruit. It is vivacity, yet more than restlessness, for it is the happiness of every day and hour. It is self-reliance, yet more than composure, for it trusts the world. It is centered energy, yet by no means a mere will to work. Define it by anagram as "P-ersonal E-fficiency P-erfected," and let it go at that. For the man who waits to define "pep" adequately invites the charge of lacking it.

Youth, take your chance and make the best of it. Raise the banner of "Pep" above your clear young heads and look the world square in the face, for you will not go wrong. Make yourselves the masters of all that is right and uplifting!

Norwood, Mass.

Juozas Vaidevutis.

Darbas Veda Prie Tikslu.

(Taša).

Ciceronas pasakė: "Ką kiti atiduoda dvasi- niam ar kūniškam poilsui, aš aukoju filozofijos tyrimams". Pas Gethe kartą apsilankė vienas monarkas, bet jisai palikęs jį išėjo, kad užrašius vieną mintį savo "Faustui". Devis daugiausia tyri- mų padarė dirbdamas vaistinėje. Mocartas ne- praleido nei vienos valandos. Kartais rašydavo dvi naktis ir dieną be pertraukos. Savo "Requi- em" parašė jau mirdamas.

Samuelis Budgetas užgimė tik darbui. Dir- bo, amžinai dirbo. Tingėjimo labiau nekeitė, ne- gu gamta tuštumos.

Vienas vaikinys išmoko lotyniškai ir prancū- ziškai vaikščiodamas po miestą pasiuntiniu; ki- tas — eidamas į advokato raštinę, kur dirbo.

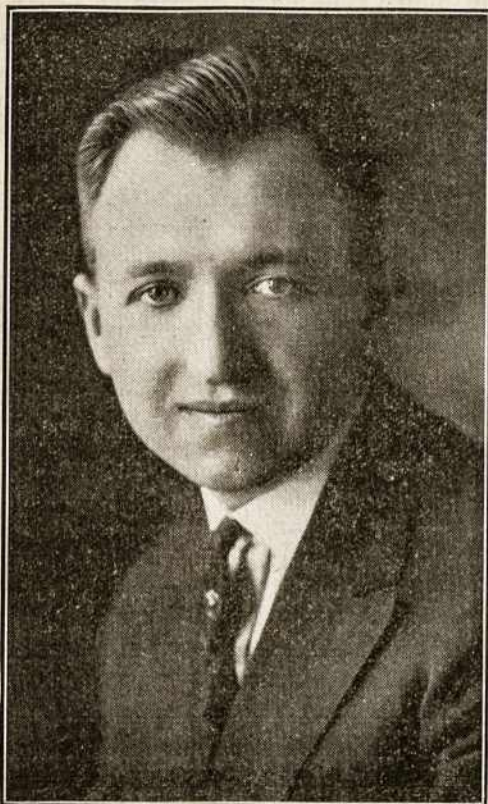
Nereikia atsiminti praeities ir svajoti apie ateitį, bet išnaudoti tik dabartį. Pasiklausk sa- vęs: kas užmokės už tas neišnaudotas gyvenimo valandas? Kiek nežymiai žūsta, vien tik nemokant sunaudoti kiekvienos valandėlės ir kenkiant ne tik sau, bet kartais gaišinant brangų laiką ir ki- tiems.

Visuomet turime atsiminti, kad laiko laikro- dyje tėra tik vienas sakiny: "dabar". Išiziūrė-

kime, kaip žemė punktualiai bėga savo keliu: nė vienos minutės, net sekundos, neiškrypsta iš sa- vo laiko. Pamanykime tik: jei nors vienai se- kundai sutrukdytų savo kelionę kokia žvaigždė, kas įvyktų? Pasaulio pabaiga vien iš to trum- po akimirksnio. Taip ir mes, jei tik nemokame sunaudoti, kad ir trumpiausios laisvos valandė- lės, daug ko nustojame, ko, gal, nepajuntame tuo akimirkiu, bet ateity tikrai pajusime.

Kiekvieną darbą turime atlikti tuojaus, ne- atidėliodami į gilų krepšį, nes teisingai patarlė sako: "Ilgą iešmą bedrožiant, šuo kepsnį nuneš". Daug tokių kepsnių mums nuneša laikas, vien tik del mūsų nerangumo, del neišnaudojimo kiekvie- nos valandėlės.

Senovėje Anglijoj siunčiamam pasiuntiniui sakydavo: "Skubink, pasiuntini, skubink del sa- vo gyvasties". O jei pasiuntinys suvėluodavo, būdavo pakartas. Mat, tais laikais nebuvo paš- tų, gelžkelių ir visa tai turėjo žmonės pėsti ar- ba raiti atlikti ir ilgai užtrukdavo. Taigi, didžiau- sia nauda, atnešta kultūros, yra susisiekimo pa- tobulinimas. Dabar juk nereikia tiek daug laiko aikvoti susisiekimui, bet tasai laikas vis tik akvo- jamas ir smarkiai aikvojamas, net blogiems tiks-

JURGIS BLEIZGYS,

Lietuvos Vyčių 25 kp., Cleveland, Ohio, narys, uolus darbuotojas Vyčių tarpe ir kitose kat. draugijose užima valdybose įžymesnes vietas. Taipat J. Bleizgys yra įžymus scenos mėgėjas, koristas; jis pereitais metais ėjo valdybos nario pareigas ir buvo koro pirm., o šiais metais yra kp. nuskirtas knygyno užvaizda.

lams. Ir netik pačių aikvojama, bet dar ir kitiems gaišinama.

Dažnai sugaišimas, nepadarymas laiku savo darbo gali kainuoti net gyvybės. Cezaris už neperskaitymą gauto perspėjimo einant į senatą užmokėjo gyvybe. Pulkininkas Ralis lošė kortomis, kai pasiuntinys atnešė žinią, kad Vašingtonas jau puola. Pabaigęs lošimą perskaitė ir jau buvo — pervėlu: liko laiko tik mirti. Porą minutų nutraukė nuo savo pareigų, o neteko garbės ir gyvybės.

Gerai būtų laikas leisti veltui, jei gyventume amžius, bet ir tada juk kiekvienas amžius turėtų savo pareigas. O dabar — kaip nebranginama tasai trumpas — vos kelių dešimčių metų, — amželis, kaip neprisilaikoma punktualumo. Juk mūsų tarpe jau yra ir pavyzdys žinomas — „Lietuvių punktualumas“. Jau jei yra koks reikalas, tai atlik tuoj, nesiknisk ilgai apie save. Nelaikas šuva lakinti, kai einama medžioti; nelaikas vyti laiką, kada jisai traukiasi nuo mūsų. Kiekviena praleista valanda duoda progos, gal,

ir didelei nelaimei įvykti. Juk kaip nemalonu yra dirbti tą darbą rytoj, kurį ir šiandien būtų galima lengvai atlikti. Daugelis prekybos firmų yra nusistatę, kad laiškai niekados neturi likti rytdienai neatsakyti. Žmogus, nepildęs tuoj savo nutarimų, bet ilgai maistas, leidžias laiką veltui, niekados neatsieks tikslo. Jei tik turi ką veikti, tai eik ir dirbk, nes bedirbant jei ir suklysi, tai bus kada ir atitaisyti, gi priešingai, atidėstirėdamas daug nustos, nors ir geriausia supratimą turėtumei apie tą dalyką.

Paklausus vieno prancūzų veikėjo, kaip jisai gali aprėpti tiek daug veikalų ir drauge užsiimti visuomeniniais reikalais, atsakė: „Neatidedu rytdienai to, ką galiu šiandien atlikti“.

„Rytoj, sakai? Nenoriu apie tai nei girdėti“... sako Catonas. Rytoj, tai tik bepročių kalendoriuose tėra parašyta. Tai yra svajonė, tai didžiausia klaida — atidėjimas rytojui tos dienos galimų nuveikti darbų. Teisingai yra sakoma, kad rytoj, tai velnio kilpos. Istorija yra pilna „rytojaus“ aukų, neišpildytų planų ir puikių nutarimų likučiais. Tai numylėtas tinginio pasiteisinimas, viltis, suverčiant visa rytojui: nes dar bus laiko tai atlikti ir rytoj. Patarlė sako: „Kalk geležį, kol karšta“, išnaudok dabartinį laiką, nieko nesitikėdamas iš ateities. „Rink šieną kol saulė šviečia“, — nelauk gražaus rytojaus, kai užėjęs smarkus lietus supūdys šieną.

Veik pas kiekvieną žmogų būtų galima rasti neišnaudotų valandų, kuriomis būtų galima daug gero padaryti. Lova, tai tinginio ryšys. Nors į ją ir nenoromis einama, bet apleisti labai gaila, labai sunku. Kiekvienam, manau, sunku atsikelti anksti rytą ir kiekvienas stengiasi, kad tik ilgiau pasilikus joje. Bet garsūs, darbštūs žmonės ir tai stengė pergaleti. Rusų caras Petras Didysis kėlė su aušra. Jisai sakydavo: „Noriu padaryti savo gyvenimą, kaip galint ilgu, o delto miegu kiek galėdamas mažiau“. Alfredas Didysis kėlė visuomet prieš saulėtekį, o Napoleonas anksti rytą svarstė didžiausį savo žygių planą. Brantas kėlė penktą rytą; Henrikas pusryčiaavo septintą valandą, o pietavo dešimtą.

Gera yra gulti ir kelti vienu laiku, kaip tai darė daugelis garsių žmonių, nors ir turėdami svečių.

Valter Skot'as buvo labai punktualus. Į laiškus atsakinėdavo tą pačią dieną, kėlė 5 ir prieš pusryčius „nusukdavo ne vienam darbui sprandą“, kaip patsai sakydavo. Jisai sakydavo: „Dirbk tuojaus, ką esi pasirijęs, o pasilsėk atlikęs, tik jokia būdu ne pirma; saugokis užsiimti niekais“. Užtenka tik keliems darbams užsivilkti, o jau nestengsi iš jų išbristi.

Ilgas miegas yra kenksmingas ir sveikatai. Protiniai dirbant, pilnai užtenka 7—8 valandų poilsio. Ypatingai nesveika tyšoti pabudus. Fizinį darbą dirbant užtenka net 6 valandų poilsio.

Kokį nebūt pasizadėjimą žmogus turi būtinai stengtis išpildyti, nors ir svarbiausios priežastys tam kliudytų. Vienas mokslininkas sako: "Žmogus pasivėlinęs ateiti sutartu laiku, niekadės nebus kitų gerbiamas ir neturės pasisekimo". Reikia kreipti dėmesį ne tik į savo laiką, bet ir svetimo. Jau jei savo ir nesigaili, tai pasigailėk bent kito. Yra tokių žmonių, kuriems laikas brangesnis už pinigus: jam nėra skirtumo tarp valandos ir keletos dolerių.

Prezidentas Vašingtonas pietaudavo 4-tą valandą. Naujieji kongreso nariai, kurie kartą ir buvo užprašyti į Baltąjį Namą, rado jau papietavus. "Mano virėjas, — tarė jisai, — nesiklausia, ar svečiai atėjo, bet: ar valanda atėjo". Kartą jo sekretorius teisinosi pasivėlinęs, kad laikrodį vėlinasi, bet jisai atsakė: "Tai tamsta turi pasirūpinti kitą laikrodį, arba aš kitą sekretorių".

Napoleonas užprašė savo maršalus pietauti, bet tiems neatėjus paskirtu laiku, papietavo vienas. Kaip jie atėjo, jisai buvo jau papietavęs. "Jau po pietų, — tarė, — tai imsime neatidėliodami darbo". Lordas Brongham niekadės nepasivėlindavo nė minutės; buvo kaip chronometras.

Punktualumas, išnaudojimas kiekvienos valandėlės yra viskuom. Punktualus žmogus bus visų gerbiamas, mylimas; visi jam tikės.

O kiek žmonių nupuola, arba ir visai žūna dėl penkių veltui praleistų minutų. Minutė kartais nutaria arba laimėjimą arba pražūtį. Kad galėtumėm suskaityti tuos nemalonus skundus kabinynė, kur tiek guli "pervėlai, neišnaudojau laiko, ir žuvau amžinai be žymės, kad žmogumi buvęs, žuvau be garso ir tt", tai tikrai baisu pasirodytų. Delto jei nori, kad darbas būtų atliktas — eik ir padaryk; jei nenori, kad būtų atliktas — pasiųsk kitą.

Vienas dvarponis turėjo dvarą duodantį apie 1000 dolerių gryno pelno. Įlindęs į skolas pusę ūkės pardavė, o kitą pusę išnuomavo darbščiam ūkininkui 20-čiai metų. Baigiantis tam laikui, ūkininkas atėjęs pas savininką klausia, ar neparoduotų ir tos pusės dvaro.

Tai gal tamsta nori pirkti? — paklausė dvarininkas.

— Taip, jei tik sutiksime.

— Tai nuostabu, — tarė dvarponis, aš, turėdamas dvigubai ir nemokėdamas nuomos, negalėjau suvesti galo su galu, o tamsta, mokėdamas gana didelę nuomą, jau gali nupirkti likusį mano ūkį!

— Priežastis aiški, — atsakė nuomininkas. — Tamsta sėdėdamas tik kitiems sakei: "padarykite tą ir tą", aš gi sakau: "padarysiu tą ir tą"...

Taigi aiškiai matome, kad praleidimas keletos minučių veltui yra ne mažmožis. Negera, kad žmonės permaža tekreipia dėmesio į mažmožius. Juk iš mažmožių susideda visas gyvenimas, o tačiau dažnai tenka išgiršti: "Argi verta manyti apie tokius niekus!" Bet užmiršta, kad tie "niekai" kaip tik ir sudaro gyvenimo pamatą. Nereikia žiūrėti į mažmožius iš aukšto, nes nuo jų priklauso žmonijos laimė. Kartais užtenka visai mažo nuotikio, kad pastūmėjus žmogų į visai kitas vėžes.

Juk ir visas pasaulis susideda iš mažmožių — smulkytėlių atomų, paprasta akia nematomų, ir iš tų dalelių susidaro dideliausi kūnai, visos pasaulio kūnų sistemos. Pažiūrėkime tamsią naktį į blavų dangų, kuriame mirga tūkstančiai šviesių mažytėlių taškų, kuriuos senovėje skaitė mažmožiais, o pasirodo tai yra didžiuliai dangaus kūnai.

Pereitame šimtmečiuje Anglijoje Ročdelio mieste keletas neturtingų audėjų įsteigė vartotojų bendrovę. Kaimynai iš jų juokėsi. Bet ta sankrovėlė vis augo ir augo; vis daugiau darbininkų prie jos dėjosi savo menkais kapitalais ir iš tų mažmožių — šilingų susikūrė didžiuliai fabriškai, milžiniški prekių sandėliai ir tt. Dabar jau nė vienam nepareina nei mintin juoktis iš kooperacijos.

Pasižiūrėkime, kaip darbuojasi vandenyno gelmėse mažutis polipas — koralas, kaip jų milijonai žūva bedirbdami ir jų darbo vaisiai vis kyla aukštyne, kol nelieka derlinga sala — padirbta to menko gyvūnėlio...

Paimkime tokius mažmožius, kaip mažytėlę bakteriją limpamos ligos; kokia ji mažutė, tik tūkstančius kartų padidinus yra tematomas, o tačiau įveikia nužudo tokį milžiną — žmogų. Vandens lašas be paliovos krisdamas į vieną vietą išmuša ir akmeny duobę, o su laiku ir visai jį suardo. Taigi turime aiškiai suprasti, kad didžiuliai darbai įvyksta dirbant ir menkiausius darbus.

1923—XII—13 d.

(Dar ne galas).

VYČIŲ EKSKURSIJOS REIKALAI.

Vyčių ekskursijos Lietuvon komisija darbuojasi. Ekskursija į Lietuvą išvažiuoja birželio 4-tą dieną laivu "Berengaria". Tai vienas didžiausių ir patogiausių laivų. Kelionė iš New Yorko

iki Southampton'o tėsis pusseptintos dienos; iš Southampton'o iki Hamburgo pusantros dienos; iš Hamburgo iki Klaipėdai važiuos traukiniu delto, kad Baltijos jūra plaukioja nedideli ir nepatogūs laivai, kurie kartais pagadina keleivių gerą ūpą.

Laivokartės kaina iš New Yorko iki Klaipėdos (įskaitant kelionę traukiniu) bus \$157.50. Vietų užsakoma 100. Visos vietos antroji klasė.

Ekskursija grįš atgal laivu "Reliance". Iš Klaipėdos iki New York'o kelionė (laivakortė) kainuos \$142.50. Amerikos nepiliečiams reikės pridėti 8 dolerius mokesčių (pagalvės). Laivas "Reliance" iš Hamburgo išplauks š. m. rugpiūčio 5 dieną.

Ekskursijos komisija visą reikalą veda sutarty su Kastu Vaišnoru per Franklin Savings and Trust Bank, Pittsburgh, Pa.

Norintieji ekskursijoje dalyvauti, tur subrusti. Laiko jau nedaug, o visokių formalybių yra nemaža.

J. Grėbliūnas,

Komisijos narys, 144—4th Ave.,
Homestead, Pa.

Iš Lietuvos.

Lietuvos miestų sąjunga. Vasario 3, 4 ir 5 dienomis Kaune buvo Lietuvos miestų atstovų suvažiavimas. Jame priimta Miestų Sąjungos įstatai.

Kauno kalėjime randasi 1077 areštuotų. Jų dauguma kriminaliai nusikaltėliai.

Vaistinių skaičius. Sveikatos departamento žiniomis, Lietuvoje, be Klaipėdos krašto, yra 271 normalių provincijos vaistinių.

Pašto įstaigų skaičius. Nepriklausomoje Lietuvoje, be Klaipėdos krašto, yra 143 pašto, telegramo ir telefono įstaigos ir 68 pašto agentūros.

Klaipėdos krašte pašto įstaigų skaičius siekia 10 ir pašto agentūrų — 54.

Telegrafo ir telefono linijų ilgis nepriklausomoje Lietuvoje, be Klaipėdos krašto, siekia 40,000 kilometrų. Dabartinis telefono ir telegrafo tinklas Lietuvoje, palyginamai su prieškariniu, padidėjo septynis kartus.

Gelžkelių ilgis. Nepriklausomos Lietuvos, be Klaipėdos krašto, plačiųjų gelžkelių ilgis siekia 1,010 kilometrų, ir kurių 9 kilometrai nenaudojami; siaurųjų gelžkelių ilgis — 585, iš jų 150 kilom. nenaudojama.

Plentų ilgis nepriklausomoje Lietuvoje, be Klaipėdos krašto, siekia 1,500 kilometrų; vieškelį — 500 kilometrų.

Upių ilgis, aukščiau pasakytame plote skirstosi šiaip: plukdomosios upės — 15,997 kilometrai; plaukiojimo upės — 395 kilom.

Klaipėda, 22/II. Profesorų paskaitos. "Aukūro" draugijos rūpesniu Klaipėdoje Lietuvos Universiteto pro-

fesorai turės visą eilę paskaitų iš Lietuvos literatūros, istorijos, pramonės ir tt.

Pirmoji paskaita įvyks vasario 20 d. Miesto mokyklos didžiojo salėj.

— Sugauta žuvų. 1923 m. Klaipėdos krašte sugauta viso 3,294,865 kg. žuvies 1,869,806 lit. sumai.

Baltijos jūroje sugauta 604,775 kg. už 447,203,45 lit. Kuršių įlankoj 1,804,190 kg. už 642,231,88 lit. ir upės ir ežeruose 886,200 kg. už 780,370,67 lit.

— Užpuldinėja. Pastaruoju metu Vilnijoje vis dažniau užpuldinėjama dvarai. Lenkai neįstengdami piktadarių sugauti, skelbia savo laikraščiuose, kad tai veikia Kauno Lietuvos Šauliai. Mat, tokiu būdu lengviausia pasiteisinti prieš visuomenę.

—X—

VILNIJOS LIETUVIŲ PADĖTIS.

Lenkų okupacijos valdžiai ištrėmus 33, lietuvių persekiojami okupuotoj Vilnijoje, tartum, pasibaigė. Audra praūžė pro lietuvių galvas, ir vėl lyg pasidarė ramu, ir visi lyg kuo ramiausiai gyventų. Ką tai reiškia? Nuken-tėjo tik 33 lietuviai, pasakytų vienas kitas. Tačiau trėmimas iš Vilniaus tęsiasi iki šiam laikui r nematyti nei galo, nei krašto, nes tremia ne viešai, bet pavieniais asmenimis, kad lietuvių spaudoje nebūtų triukšmo. Okupacijos lenkų valdžia yra labai gabi įvairių įvairiausiems išradimams, kaip reikia lietuvius persekioti. Žiaurumas—tai geriausioji priemonė, kurią panaudodami, jie ne viena lietuviškai manantį priverčia bėgti iš Vilniaus.

Pradedama nuo moksleivių. Pirmiausiai areštuojama, ieškoma kokių nebūtų nusikaltimų, bet, žinoma, nerandama ir areštuoti paleidžiami.

Antrą kartą areštuotas tas pats asmuo jau laikomas labai įtartinu, nes, girdi, kartą jau jis buvęs areštuotas ir kaipo toks yra sėdėjęs kalėjime iki jo asmens išaiškinimo. Ir tokiu būdu Vytauto Didžiojo Gimnazijos vyresnieji mokiniai beveik visi yra sėdėję ne kartą Lukiškio kalėjime. Po dviejų — trijų mėnesių paleistieji žiūrėk — ir vėl areštuojami, ir vėl kankinami. Kadangi kalėjimas per daug fiziškai vargina ir trukdo mokslui, tad jaunuomenė yra versta verčiama bėgti iš Vilniaus, pametusi ne tik gimnazijos suolą, bet tėvus ir visus gimines. Pabėgęs tokslai moksleivis "kalinys" deda visas savo pastangas, kad išvaduotų iš lenkų jungo Vilniaus visuomenę. Lenkai užmiršo matyt, kaip netolimoj praeityj juos smaugė rusai, o dabar, jie patys pasiėmė žandarų vietą ir pareigas.

Bet ateis valanda, kada ir lenkamams reikės išsinešdinti iš Lietuvos sostinės — Vilniaus. Rytų Lietuvos lietuvių visuomenė paeiliui pakliuvusi į rusų, vokiečių ir lenkų rankas, buvo ir dabar yra skriaudžiama, bet ji nors išvarginta ištvermingai ir su didžiausiu pasišventimu perneša okupacijas. Tokiu pavyzdžiu gali eiti tik tai tolimos praeities krikščionių persekiojimas.

Atgimstančios tautos niekas nenumarins. Rodosi, okupacijos lenkų valdžia mato ir jaučia gimstančią naują šviesą ir savo nupuolimą, bet lietuvių visuomenė kaskart daugiau tiki savo atgimimui.

Lietuvių visuomenės veikimas Rytų Lietuvoje surištas su daugybe aukų; kruvinos scenos kiekvieno piliečio vaizduoklėje paliko neišdildomus pėdsakus.

Kada Vilniuje išėjo scenon Želigovskis, jis pirmas su neapykanta nukreipė savo žygius prieš lietuvius ir savo tikslu pastatė nusilpninti lietuvių visuomenę. Vilniaus "lenkai", sistemingai sekdami Želigovskio pėdomis pradėjo kankinti mokslo jaunuomenę, net vaikus, ardydami lietuvių prieglaudas, uždarinėdami mokyklas ir kišdami "pavojingesnius" į kalėjimą. Žodžiu, visaip stengėsi išnaikinti būsimąją lietuvių inteligentią. Ir tą darė ne kas kitas, kaip tik Vilniaus "lenkų" visuomenė, kuri dar prieš keturius metus buvo po rusų jungu. Matyti, jai atrodo, kad tai buvo senai, labai senai.

Nesidomi "lenkų" visuomenė Vilniaus Universiteto praeitimi, pamiršo akademikus, kurie pakėlė lietuvių — lenkų visuomenę. Vilniaus Universiteto akademikai, nors ir buvo slėgiami, Sibirian siunčiami, bet iš jų išėjo pirmieji tautos atgimimo darbininkai.

Kaip dabar lenkai okupantai slėgia lietuvių jaunomenę, taip tuo laiku rusai slėgė lenkų, bet tų lenkų jaunomenė bendros idėjos rišama randa būda savo galei išreikšti vienybėje ir sukuria draugiją, graikų žodžiu vadinamą "Filomatai" (1805 metais).

Ši draugija gyveno tiktai trejus metus iki 1808 metų, nes dėl nepatogių aplinkybių turėjo sustabdyti savo darbą, bet 1815 metais ji vėl atnaujinama gabaus ir energingo T. Zano. Bet Universiteto rektorius rusas, radęs "Filomatų" — spinduliuočių draugiją kenksmingą rusų valdžiai, uždaro ją. Karštuoliai akademikai nenurimsta ir kuria kitą jau slaptą "Filaretų" — doros mylėtojų — draugiją. "Filaretai" turėjo didelės įtakos Universiteto jaunomenei; jie, tiesa, buvo negausingi, bet nuo kitų skyrės savo gabumais ir darbštumu, ir aukšta dora. Filaretų Siela ir Širdimi buvo Adomas Mickevičius ir T. Zanas. Pats Adomas Mickevičius vėliau yra pasakęs, kad Filaretai jo gyvenime turėjo didelės reikšmės.

Štai vienas bruožas iš Vilniaus Universiteto istorijos. Lenkai užmiršo garsų Filaretų procesą, — išstrėmimą akademikų į giliają Rusiją, ir lenkai dabar iš Lietuvių sostinės Vilniaus lietuvių tremia.

Išstremta iš Vilniaus mūsų jaunomenė, patyrusi žiaurių persekiojimų, atsidūrusi svetur, nesigailėdama savo pajėgų griebiasi darbo, kad atvaduotų Vilnių iš lenkų nagų. Jau Amerikos lietuviai įsteigė Komitetą prieš okupantų lenkų neteisėtą veikimą.

Reikia tikėtis, kad ir daugiau tokiu būdu susiorganizuos ir kitose šalyse — tuomet bendromis jėgomis pakelsim lietuvių ūpą Vilniuje ir su vilčia lauksime, kada į visas šalis išstremti vilniečiai susieis į vieną vietą — į Vilnių... tuomet Lietuvos Laisvės Varpas šauks visus varyti bendromis jėgomis tautinę Lietuvos nepriklausomybės vagą.

Silva.

"Lietuva".

Ivairenybės.

Degtukų jubilėjus. 1924 metais yra jubilėjiniai metai. Prieš šimtą metų pasaulyje dar nebuvo degtukų. Jų vietą užėmė titnagas. Iš pradžių degtukai buvo nepatogūs, nes užsidegdavo dažnai. Tik vėliau išleista taip vadinamieji švediški degtukai, kurie dabar visur prasiplatinę. Šiai metais švedijoje pasirodė jubilėjiniai degtukai ypatingos rūšies.

Dirbtinos miglos. Didžiojo karo metu daug įvairių bandymų buvo daroma surasti tokią uždangą, kuria naudojantis galima būtų kilnoti iš vietos į vietą kariuomenės dalis. Šiam tikslui nieko geresnio nerasta, kaip dūmų uždangą pavidale tirštų miglų, kurias gamindavo tam tikros pirokselino šaškės. Tik ši priemonė nevisai tobula buvo ir ja naudotasi labai retai. Dabar švedų inžinieris Jenbergas išrado tokį aparatą, kuris gamina tirštas ir greit išsisklaidančias miglas, kurias tinka naudoti karo metu, kaip uždangą kariuomenę kilnojant.

Švedų laikraščiai praneša, kad Italija mano apginkluoti savo laivyną dideliais Jenbergo aparatais. Toks aparatas minutės bėgy galės pagaminti 2,500,000 kvadratiniais metrams apdengti miglų.

Nelaimingų vyrų draugija. Kokių keistenybių/šių laikų Prancūzijoje neužtiksi, bet šeimų mažuma ir jų pamatų silpnume prancūzai gali gauti pasaulinį rekordą. Štai

pavyzdys. Fermino miestelis turi 19,000 gyventojų. Jame susikūrė ir stipriai gyvuoja "Nelaimingų vyrų draugija", turinti 200 narių. Prie tokio gyventojų skaičiaus tiek "nelaimingų" (bevaikių) šeimos galvų, tai jau ne liūdnas, bet tiesiog apverktinas reiškinys. Na ką gi kalbėti apie miestus, kur po kelis milijonus gyventojų yra?! Ši draugija turi savo namą, kuriame yra kliūbas, valgykla, skaitykla ir tt. Į draugiją nauji nariai priimami tik tuomet, jei penki senieji gerai žino, kad įstojamasis "nelaimingu" tapo iš žmonos kaltės; mirusių žmonių vyrai į draugiją nepriimami.

"Trinitas".

Kiek laivų pastatyta. Anglų laikraščių žiniomis, perreitas metis įvairios valstybės pastatiusios 701 laivų 1,643,181 tonų įtalpos. Anglijai tenka 645,651 tona, Vokietijai — 358,273, Amerikos Jungtinėms Valstybėms — 172,817, Prancūzijai — 96,644, Japonijai — 72,475, Italijai — 66,523 ir Holandijai — 65,632.

Kaip kitur sveikinas. Amerikonai ir anglai sveikinas žodžiais: kaip tu darai? Italas pasveikindamas klausia: kaip stovi? Vokietys klausia: kaip einasi? Lenkas įdomaujasi: kaip turiesi? Rusas mistingai tyrinėja: kaip begyvuojate? Kinas klausia: kaip Tamstos pilvas? Egiptėnas svarbiau klausia: kaip prakaituoji? Senovės lietuvis sveikinas: kaip sveikata? Persai gi neklausia, bet sako: Idant tavo šešėlis nemažėtų!

"Sargyba".

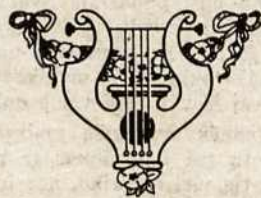
Seniausias Liepojoje žmogus, esąs lietuvis Miškinis, kilęs iš Vilniaus. Jis turi 116 metų.

Lietuvos eksportas. Statistiniai daviniai, 1923 m. mūsų eksportas kiekybiniu žvilgsniu žymiai pakilo. Tattai rodo šie palyginamieji daviniai: sėmenų 1921 m. — 8,6 tūkst. tonų 1—1923 m. — 18,9 tūkst. t. linų pluošto atatinkamai 2,4 tūkst. t. y., 4,6 t. ir 7,7 tūkst. tonų, javų ir miltų — 2,3 tūkst. tonų, 14,6 tūkst. t., ir 30,8 tūkst. ton., gyvulių 2,000 štukų, ir 39,000 št. kiaušinių 57,7 milijonų št., 100,8 mil. št., ir 85,9 mil. št. apdirbtų medžių — 184,2 tūkst. ktm. 394,4 tūkst. ktm. ir 293, tūkst. ktm. Neapdirbtų medžių eksportas žymiai sumažėjo: 1921 m. buvo jų eksportuota 243,7 tūkst. ktm., 1922 m. — 244,7 tūkst., o 1923 m. — 44 tūkst. ktm. Bendrai 1923 metais buvo išvežta 307,8 tūkstančių tonų prekių, gi įvežta — 248 tūkst. tonų.

Lytingu metu:

Bekelbant žmogui su žydu, žydelis sako: "Ui, keip dabar lytaus ir lytaus... Niu, tas lytaus dar nieko, ole kaip ima danguj Ponas Dievas graužt, trinkt ir trinkt... arba da keip pradės žvairuot ir žvairuot, net dangus dega, to aš neturiu kur pasidėt..."

M. V. Kr.

Kas Jaunimo Veikiama.

GRAND RAPIDS, MICH. — Kovo 16 dieną senosios bažnyčios salėje buvo Vyčių prakalbos. Kalbėjo Matas Zujus, "Vyčio" redaktorius. Žmonių buvo apie 200, bet jaunimo, kurio daugiau tikėtasi, negu kitų, atėjo mažai. Tuomet kalbėtojas įžymią dalį kalbos pašventė nusakymui įspūdžių iš Lietuvos: apie tautos kovas dėl Vilniaus, Klaipėdos, kurios atvadavimui daugiausia pasiaukėjo jaunuomenė; apie Lietuvos kilimą ir pažangą; ką veikia amerikiečiai grįžę Lietuvon ir tt. Toliau apie Vyčių organizaciją, jos obalsius, idealus ir nuopelnus. Kviėtė jaunimą rašyti prie Vyčių, tėvus ir mamas, kad remtų Vyčius, kaip vienintelę lietuvių katalikų jaunimo organizaciją.

Vyčiai Grand Rapids'o kolonijoje gerokai sunykę. O jaunuomenės čia daug ir gražios. Vyčiams užjaučia kleb. kun. A. Deksnis, kurs gyvu žodžiu ir darbu jiems padeda. Taip pat vargonininkas A. Mondeika. Bet kažkodėl iki šiol jaunimas čia snaudė. Bet gyvieji Vyčiai, kaip L. A. bromaitis, davę kalbėtojui, Matui Zujui, garbės žodį atgaivinti Vyčių 43-čią kuopą ir atstatyti ją į garbingą stovį, be abejo, savo žodį ištesės.

Žiūrėsime, kas toliau bus.

M.

LAWRENCE, MASS. — L. Vyčių N. A. Apskričio metinio išvažiavimo komisijos ir Apskričio valdybos susirinkimas įvyko kovo 2, 1924. Šv. Pranciškaus parapijos klebonijoje, 94 Bradford St., Lawrence, Mass.

Susirinkime dalyvavo kun. F. A. Virmauskis, Vincas Savickas, Viktoras Medonis, Ona Sidaravičiūtė, Petras Kisieliūsis, Ipolitas Kaleva.

Susirinkimėlis buvo labai įdomus ir svarbesnius nutarimus pažymiu.

Išvažiavimas bus Šv. Pranciškaus parapijos parke — "Palangoje", Lawrence, Mass., liepos 4, 1924.

Išvažiavime bus "populeriško" kontestas Lioterijos keliu leidžiamas vasarnamio lotas Lawrence'o "Palangoje". Kuri Vytė išparduos daugiausia loto bilietai, toji Vytė bus išvažiavimo "karalienė". Ji išsirinks sau "karalių" tai dienai ir jie bus apvainikuoti ir jiems tinkamas sostas bus paruoštas.

Kiekvienas bilietas bei "votas" — 10c., trys už 25c.

Kiekviena kuopa iš savo tarpo išsirinks vieną asmenį, kuris rūpinsis lioterijos bilietais savo kolonijoje.

Užkvietimais rūpinsis Ona Sidaravičiūtė, Vincas Savickas. Lioterija rūpinsis Viktoras Medonis, Petras Kisieliūsis ir Ipolitas Kaleva.

Ona Sidaravičiūtė, Rašt.

Rochester, N. Y. — L. Vyčių 93-čia kp. iškilmingai minėjo savo Globėjo dieną. Nors Šv. Kazimieras kovo 4 d., bet buvo perkelta į kovo 8 d. — sekmadienin.

Pirmutinės Šv. Mišios buvo užimta L. Vyčių 93 kp. Gerb. klebonas kun. Kasakaitis po Mišių pasakė pamokslą ragindamas jaunimą būti panašiais Švetajam, taipgi nepriklausantiems aiškino svarbą priklausyti prie kilnios L. Vyčių organiz. ir tt. Po pamokslu paaiškino, kad L. Vyčių yra rengiamas vakarėlis iš muzikos ir dainų pritaikintas gavėnės laikui ir užkvietė visus dalyvauti.

Vakare ėjo žmonės svetai nēn nedrašiai, manydami, kad už dešimt centų tai jau niekas ir bus, daugelis ir visai neatėjo. Bet tie visi apsiriko, nes ir gerb. klebonas kun. Kasakaitis pasakė: "piktumas mane ima, kad tik 10c įžangos tokį puikų programą turint".

Pirmiausia grojo orkestra, paskui sekė Ona Rickiūtė — piano solo, M. Pikūnaitė — smuika solo, E. Tamoškevičiūtė — soprano solo, B. Platakis — piano solo, Jek-

šiūtė deklamavo eiles, S. Ivanauskaitė ir O. Želniūtė dueta, M. Pikūnaitė ir J. Saunoriūtė smuikom dueta, A. Jenkevičius dainavo solo, vėl orkestra, E. Tamoškevičiūtė — smuika solo, Roviūtė — piano solo, M. Pikūnaitė — soprano solo, J. Saunoraitė — eiles, O. Rickiūtė — piano solo, A. Jenkevičius — solo, J. Saunoraitė — smuika solo, E. Tamoškevičiūtė — solo, B. Platakis — piano solo, E. Rusilienė eiles deklamavo, A. Saunoriūtė — alto solo, M. Pikūnaitė — soprano solo, S. Ivanauskaitė ir O. Želniūtė — dueta, S. Ivanauskaitė — solo. Pianu visiems solistams skambino O. Rickiūtė.

Kalbėjo klierikas Vitkus nurodinėdamas jaunimo kilnumą ir idealus, ragino būti Vyčiais.

Gale kalbėjo gerb. klebonas J. Kasakaitis, mylėtojas ir žadintojas vietos jaunimo. Ragino priklausyti prie L. Vyčių.

Sudainavus Lietuvos imą programas užsibaigė.

Šio vakarėlio surengimas priklauso gerb. A. Saunoraitėi, nes ji buvo komisijoje, programą sudarė ir vakarą vedė, o taipgi visiems programe dalyvavusiems. Viskas buvo rengta greitomis.

Keli nauji nariai prisirašė prie L. Vyčių 93 kuopos.

Koresp.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912.

Of "Vytis" (The Knight) published Semi-monthly at Chicago, Illinois, for April 1, 1924.

State of Illinois }
County of Cook } ss.

Before me, a Notary Public in and for the State and county aforesaid, personally appeared Vincent Rūkštalis, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the Business Manager of the "Vytis" (The Knight) and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business managers are: Publisher Lietuvos Vyčiai (Knights of Lith.) 4736 So. Wood St., Chicago, Ill. Editor M. Zujus, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill. Managing Editor none. Business Manager Vincent Rūkštalis, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill.

2. That the owner is: Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania) 4736 So. Wood St., Chicago, Ill. A. Aleksis, Pres., 46 Congress Ave., Waterbury, Conn., Vincent Rūkštalis, Sec'y, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill., Antanas Valonis, Treas., 2201 West 22nd St., Chicago, Ill.

3. That the known bondholders, mortgages, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are none.

Vincent Rūkštalis.

Sworn to and subscribed before me this 26th day of March, 1924.

[SEAL]

John Zolp

(My Commission Expires July 26, 1927).